

fængsel, mens sagen bliver behandlet, sidder de så på en sikret afdeling.

Der er så nogle af de unge, der er så belastede og så besværlige, at de sikrede afdelinger ikke kan magte at have dem i dag. Det, vi nu gør, er, at vi indretter en eller flere sikrede afdelinger, så ingen af de unge kan afvises. Der skal være plads til dem alle sammen, så alternativet ikke er, at de bliver flyttet over i fængsler.

Det andet, vi kan se, er, når de så får en dom, kommer de i fængsel, og nogle er der længere, end godt er, for når de kommer ud på en åben institution, forsvinder de; de kan ikke indpasses blandt de andre unge. Derfor siger vi, at der skal laves en særlig institution i tilknytning til en sikret institution eller en sikret afdeling, en særlig institution beregnet for de unge, der ellers havner i fængsel i den periode, hvor de afsoner deres dom. Hele den tankegang oplever jeg egentlig også at der har været en opbakning til.

Så var fru Birthe Rønn Hornbech inde på behovet for et tættere samarbejde mellem kommuner og kriminalforsorg. Det er jeg utrolig enig i at der er brug for, for vi kan se, at det tit går galt, når de dømte kommer ud af fængsel, fordi der så ikke er nogen, der i tilstrækkelig omfang hjælper dem tilbage til en mere velfungerende tilværelse.

Derfor er der et tæt samarbejde mellem Socialministeriet, Justitsministeriet og Kriminalforsorgen netop om det spørgsmål, der går ud på at sikre en bedre udslusning og måske også sikrer, at man i højere grad sørger for, at der sker en indsats, og at der bliver taget nogle initiativer, mens borgeren sidder i fængsel, der kan hænge sammen enten med det, der var sat i gang, inden han eller hun kom i fængsel, og med det, der skal fortsætte, når vedkommende kommer ud af fængsel.

Så jeg kan også sige, at der faktisk også er et område her, hvor regeringen er i gang med et arbejde.

Så vil jeg egentlig lige sige til sidst til hr. Jacob Haugaard, at jeg synes, at det var overordentlig relevant at minde om, at mange af dem, der begår den ukontrollerede vold, er under påvirkning ikke bare af narkotiske stoffer, men er ude i et blandingsmisbrug, som jo kan få eksplosiv karakter, fordi der er tale om alle mulige mystiske stoffer.

Det er også noget, jeg synes der er et arbejde i gang omkring, også det, hr. Jacob Haugaard nævnte om at komme ud på skolerne. Jeg tror, at når det ikke har været nævnt mere her, er det

også, fordi man skal passe på, at man ikke bevæger sig i en retning, så man siger, at nu er det jo ved at blive en narkopolitisk debat, eller nu er det jo ved at blive en familiepolitisk debat eller en skolepolitisk debat.

Når jeg sådan lidt bredt taler om unge, der er hårdt belastede af forskellige problemer, så ligger det også og rumsterer, men det er altid godt med en påmindelse om, at det her er altså en vigtig del af forklaringen på, at det går galt for så mange.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det var til justitsministeren. Jeg fornemmede sådan et lidt spydigt blik i øjnene – nu er det selvfølgelig en fejl, at jeg kommer herop og føler mig truffet – da justitsministeren sagde, at det jo var folk med retspolitisk ekspertise, der havde udformet dagsordenen.

Jeg vil sige, at vi er altså af den opfattelse, at en dagsorden ikke skal være en lovtækt, og at en dagsorden heller ikke skal være for lang. Derfor er det jo rigtigt, at der er ting, som man kan opfatte som upræcise, og jeg vil godt spørge justitsministeren: Hvis vi nu gør det noget mere præcist, betyder det så, at justitsministeren vil stemme for dagsordenen?

Jeg forstod, justitsministeren synes, det var lidt upræcist, hvad et tiltalefrafald var. Ja, det er tiltalefrafald både med og uden vilkår over for unge; det synes vi kun de skal have én gang.

Hvis vi skriver det, hr. justitsminister, vil justitsministeren så stemme for dagsordenen?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Den sidste pind i dagsordenen, weekendsamfundstjeneste for unge, optager Det Konservative Folkeparti meget. Ingen tvivl om det.

Justitsministeren var lidt inde på det. Det var en af de pinde, der gjorde, at man ikke umiddelbart kunne stemme for dagsordenen, og justitsministeren sagde, at han havde opfattet, at det skulle gælde unge lige under 15 år, og at 13-14-årige hurtigt skulle kunne mærke konsekvensen. Men, sagde justitsministeren, det er der jo også mulighed for, for efter socialministerens forslag vil de jo kunne komme på en særlig sikret institution.

Lidt senere sagde socialministeren så, at der kunne laves en særlig handlingsplan for disse unge. Nej, ikke efter regeringens forslag; der er